

A Fővárosi Ítéltábla a dr. I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, a **jogtanácsos és jogtanácsos (II. rendű felperesi képviselő címe)** által képviselt dr. II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek, a dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű és II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. március 10. napján meghozott 22.P.24.183/2014/9. számú ítélete ellen I-II. rendű alperesek részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és az I. rendű felperes részéről Pf.3. sorszám, a II. rendű felperes részéről Pf.4. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a feleket, hogy fizessenek meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására: a felperesek személyenként 24.000 (Huszonnégyezer) forint csatlakozó fellebbezési, az alperesek személyenként 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

A felek a másodfokú költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszéken **ügyszám** alatt folyamatban lévő perben a 2014. február 4-én és április 3-án megtartott tárgyaláson I. rendű alperes az **N.** képviselőjeként, felperesek és II. rendű alperes jogi képviselőként vettek részt. A tárgyaláson felperesek, mint a **P.** és a **B.** képviselőjét ellátó jogtanácsosok nem járultak hozzá, hogy róluk I. rendű alperes felvételt készítsen. A Fővárosi Törvényszék **végzésében** akként rendelkezett, hogy a tárgyalásról kép- és hangfelvétel kizárólag a per felperesi oldaláról és a bíróságról készülhet. I. rendű alperes ezt követően a tárgyaláson felvételt készített, melyen jelen per I. és II. rendű felperesei profilból láthatóak. 2014. április 23-án I. rendű alperes által regisztrált **Y.** csatornára felkerült összeállításban II. rendű alperessel hosszabb riport látható, melyben a perrel kapcsolatosan nyilatkozik. A felvételen látható az ítélet nyomtatott változata, azon olvasható módon a felperesek neve, a perben betöltött képviselői állásuk. A tárgyalást bemutató filmfelvételeken mindkét felperes megjelenítésre került. A riportban II. rendű alperes többek között ekként nyilatkozik: „Megdöbbentő igazából az, amilyen alamuszi módon és hát elvtelen módon védik a **p.** rendőrséget jogtanácsosai...” Ez a videóanyag II. rendű alperes **F.** oldalán is látható volt.

I. és II. rendű felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy alperesek megsértették a képmáshoz, továbbá becsülethez fűződő jogaikat. Alpereseket kérték eltiltani a további jogsértéstől. Kérték, hogy a bíróság

kötelezze az alpereseket arra, hogy magánlevélben kérjenek elnézést a jogsértésért, sajnálkozásukat is kifejezve. Kérték kötelezni az alpereseket sérelemdíj megfizetésére, amelyet felperesenként 700.000 forintban, alperesenként 350.000 forintban jelöltek meg. A sérelemdíj után 2014. április 23. napjától késedelmi kamatra igényt tartottak. Keresetüket a 2013. évi V. törvény 2:43 § d) pontja, 2:45. § (1) bekezdése, 2:51. § (1) bekezdése, 2:48. § (1) bekezdése, 2:52. § (1) és (2) bekezdésében jelölték meg.

Alperesek a kereset elutasítását kérték.

I. rendű alperes nem vitatta, hogy a perbeli tárgyalásokon a videóanyag részét képező felvételeket ő készítette. Álláspontja szerint, azonban a felperesek csak villanásszerűen és csak nagyon rövid ideig láthatóak. Nem vitatta, hogy az érintett **Y.** felületnek regisztrált felhasználója, amennyiben ezen felvételeket felperesek sérelmezik, a csatornáról való eltávolításról maguk is gondoskodhatnak. Védekezése szerint a tárgyalótermi tudósítás esetén nagyon fontosak a totálképek, mert ebből érzékelhető a nézők számára a felek és a bíróság pozíciója. A felek a felvételekről nem ismerhetők fel, arcélük, profiljuk mindössze pár másodpercre látható. Álláspontja szerint, a felperesek nem tudták bizonyítani, hogy a sérelmezett felvételt ténylegesen az I. rendű alperes töltötte fel a **Y.** csatornára. Önmagában az, hogy a csatolt videóanyagon az I. rendű alperes neve megtalálható, nem jelenti azt, hogy az ő tevékeny közreműködése a nyilvánosságra hozatalban megállapítható.

II. rendű alperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a Pp. 134/A. § (3) bekezdése alapján a felvétel elkészítését a bíróság nem tagadhatta volna meg. Önmagában a bíróság jogszabálysértő végzése a felek jogosultságait nem írhatja felül. A felperesek ugyanis, mint közhatalom gyakorlói vettek részt a tárgyaláson, ezért róluk hozzájárulásuk nélkül fényképfelvétel készíthető. Ezen túlmenően a Ptk. 2:48. § (2) bekezdése alapján a tárgyalásról, mint nyilvános közszereplésről készült a felvétel, ezért az az érintett hozzájárulása nélkül is nyilvánosságra hozható. Az ezzel kapcsolatos korábbi jogegységi döntést a Kúria 1/2015. számú jogegységi döntésével hatályon kívül helyezte, követve az Alkotmánybíróság hasonló tárgyú ügyben hozott döntésében foglaltakat. Előadta, hogy a **honlap** nem létezik, a **honlap** nem a saját, hanem egy párt hivatalos honlapja volt, amely a pártból történő kilépését követően meg is szűnt. A **honlap** jelenleg is létezik, azon azonban a felperesek kitakarva kerültek megjelenítésre. Felperesek magatartását minősítő, kifogásolt közlés tekintetében arra hivatkozott, hogy a felperesek munkájáról fogalmazott meg véleményt, amelynek megalapozottságát alátámasztja az is, hogy bár az elsőfokú bíróság a rendőrség jogsértő magatartását megállapította, a felperesek még a másodfokú eljárás során is ugyanazt a védekezést terjesztették elő, mint az elsőfokú eljárás során. Ezen perben érintett ügy közérdeklődésre számot tartott, amelynek során joga volt a felperesek magatartását minősíteni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy I. rendű alperes a felperesek személyhez fűződő jogát, ezen belül a képmáshoz fűződő jogát megsértette, amikor a Fővárosi Törvényszéken 2014. február 4-én, 2014. április 3-án megtartott nyilvános tárgyalásról oly módon készített felvételt, hogy azon a felperesek határozott nyilatkozatuk ellenére beazonosítható módon látszanak. Ugyancsak megsértette a felperesek képmáshoz való jogát, amikor a tárgyaláson jogsértő módon készített felvételt a **Y.** csatornán mindenki számára hozzáférhetővé tette. I. rendű alperest a további jogsértéstől eltiltotta. Kötelezte a bíróság az I. rendű alperest, hogy a felperesektől 15 napon belül magánlevélben a jogsértés miatt sajnálkozását kifejezve kérjen elnézést. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg I. rendű felperesnek 350.000 forint, míg a II. rendű felperes részére ugyancsak 350.000 forint sérelemdíjat, továbbá mindkét esetben ezen összeg után, 2014. április 23.

napjától számítottan a kifizetésig járó és mindenkori jegybanki alapkamattal megegyező összegű kamatot.

Megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperesek személyhez fűződő jogát, ezen belül a képmáshoz fűződő jogát, amikor a **F.** profilján jogsértő módon készült azon videofelvételt, amelyen a felperesek hozzájárulásuk ellenére 2014. február 4-én és április 3-án tartott tárgyaláson kitakarás nélkül láthatók, hozzáférhetővé tette. A II. rendű alperest a további jogsértéstől eltiltotta. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy a felperesektől 15 napon belül magánlevélben, a jogsértés miatt sajnálkozását kifejezve kérjen elnézést.

Kötelezte a bíróság a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 100.000 forint, míg a II. rendű felperes részére ugyancsak 100.000 forint sérelemdíjat, mindkét esetben ezen összeg után 2014. április 23. napjától számítottan a kifizetés napjáig járó és a mindenkori jegybanki alapkamattal megegyező összegű kamatait. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította. Kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az I. rendű felperesnek 545 forintot, míg a II. rendű felperesnek 905 forint perköltséget. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 42.000 forint, a II. rendű alperest, hogy ugyancsak külön felhívásra fizessen meg 12.000 forint, továbbá felpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg külön felhívásra 18.000 forint le nem rótt illetéket.

A keresetet részben az 1959. évi IV. törvény, részben a 2013. évi V. törvény alapján bírálta el, mert a fényképfelvételek közül az egyik 2014. február 4. napján tartott tárgyaláson készült, mely ekként az 1959. évi IV. törvény 80. § (1) bekezdése és (2) bekezdése alkalmazható. A 2014. április 3. napján tartott tárgyaláson készült felvétel esetében azonban, a 2013. évi V. törvényt találta alkalmazhatónak 2:48. § (1) és (2) bekezdése alapján. Nem értett egyet alperesek azon védekezésével, hogy a Pp. 134/A. § (3) bekezdése alapján a felvétel elkészítéséhez hozzájárulás nem volt szükséges. A perbeli esetben az I. rendű alperes mint a sajtó reprezentánsa vett részt és készített felvételt, ezért a bíróságról és a jegyzőkönyvvezetőről külön engedély és időbeli korlát nélkül készíthetett felvételt. A tárgyalás egyéb résztvevőiről pedig csak hozzájárulással tehetette meg ezt. Az alpereseket képviselő személyek még ha állami szerv képviselőjét látják is el, a tárgyaláson nem állami feladatot látnak el, nem gyakorolnak közhatalmat. Az állami szerv jogi képviselője ugyanis nem állami feladat, azt egyéb megbízási, közalkalmazotti és munkaviszonyban végzik. Ugyanígy nem tekinthető közfeladatnak sem a jogi képviselő ellátása. Ezen túl a jogi képviselő egy eljárás során nem a saját, hanem az általa képviselt fél álláspontját jeleníti meg, ezért az azt közvetítő személye sem tarthat közérdeklődésre számot. A tárgyaláson való részvétel, még ha nyilvános tárgyalásról is van szó, nem tekinthető közéleti szereplésnek még akkor sem, ha a közérdeklődésre számot tartó perben történik. Ugyanígy az ott készült felvétel sem tekinthető tömegfelvételnél. A perbeli esetben éppen az I. rendű alperes nyilatkozott úgy, hogy számára fontos a tárgyalóterem, abban a felek és a bíróság pozíciójának a bemutatása, ami azt támasztja alá, hogy a felvételen szereplők kifejezetten egyediesítve kerülnek megjelentítésre, ami még valódi tömegfelvétel esetén is tiltott.

A felvételek közzétételére alapított keresettel összefüggésben az elsőfokú bíróság ugyancsak a felperesekkel értett egyet, mert a csatolt felvételek alapján megállapítható az I. rendű alperes szerzősége. Nem vitás, hogy a **Y.** oldalon I. rendű alperes regisztrálta a felületet, nem is állította, hogy nem ő tette azt hozzáférhetővé, csupán arra hivatkozott, hogy arra nem emlékszik, ő közreműködött-e ebben személyesen. Rámutatott, hogy II. rendű alperes személyes **F.** oldalán való megjelentetése, az azért való felelősség II. rendű alperest terheli. Kifejtett álláspontja szerint nem annak van jelentősége, hogy fizikailag ténylegesen ki végzi el a szükséges technikai műveletet, hanem annak, hogy kinek az akarata szerint valósul az meg. Ez pedig mind a két alperes esetében egyértelműen megállapítható volt, ezért a képmás megsértése mindkét alperes jogsértő magatartásával megvalósult.

II. rendű alperes tekintetében a becsület megsértésére vonatkozó kereseti kérelmet a bíróság nem találta megalapozottnak. A Ptk. 2:45 § (1) bekezdése szerint, a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezés módjában indokolatlanul bántó vélemény. Nem volt vitás, hogy II. rendű alperes a felperesek munkájáról nyilvánított véleményt, mely a felperesekre nézve elítélő volt. A felperesek a fent kifejtettek szerint, nem közszereplők, ezért a véleménynyilvánítás túrése körében csak annyit kötelesek elviselni, mint bármely magánszemély. Ez azonban nem jelenti azt, hogy munkavégzésük ne lehetne kritizálható. E körben csak annak volt jelentősége, hogy a megfogalmazott vélemény indokolatlanul bántó, kifejezés módjában pedig sértő-e. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint II. rendű alperes nem magánügyben tett megjegyzést, ezért e körben a vélemény megalapozottságát is szűkebben kell vizsgálat tárgyává tenni. Az is egyértelmű, hogy a megfogalmazott negatív értékítéletet nem a felperesek személyére, hanem a munkájukra vonatkozott, ezért a bíróság álláspontja szerint, a II. rendű alperes által használt kifejezések nem voltak olyan mértékben sértőek, ami jogsértést valósított volna meg, ezért e körben a felperesek keresetét elutasította. A megállapított jogsértés miatt, a felperesek a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a), c) pontjai alapján alappal kértek elégtételt és azt, hogy a bíróság az alpereseket a további jogsértéstől tiltsa el, ezért e körben a rendelkező rész szerint adott helyt a keresetüknek. A sérelemdíj elbírálásánál a Ptk. 2:52. § (1), (2) és (3) bekezdését hívta fel. Figyelembe vette, hogy I. rendű alperes a jogsértést többször elkövette, a felvétel készítése során kifejezetten tiltásuk ellenére járt el, a nyilvánosságra hozatal előtt őket nem nyilatkoztatta meg, a felvétel több helyre is feltöltésre került, így a fejenként 350.000-350.000 forint sérelemdíj az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, nem eltúlzott. II. rendű alperes esetében figyelemmel arra, hogy a felvétel elkészítésében nem működött közre, vele szemben a felperesek keresete részben megalapozatlan volt, a fizetendő sérelemdíj összegét 100.000-100.000 forintban határozta meg, a késedelmi kamatokról pedig a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján határozott. A perköltségről pedig a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az ítélet ellen I. és II. rendű alperes fellebbezést, míg I. és II. rendű felperesek csatlakozó fellebbezést terjesztettek elő.

I. és II. rendű alperes fellebbezésében azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg, felperesek keresetét teljes körűen utasítsa el, felpereseket pedig perköltségben marasztalja. Álláspontjuk szerint, az elsőfokú ítélet a tényállást részben tévesen állapította meg, a feltárt tényállásból pedig részben helytelen következtetést vont le. A per alapkérdése tekintetében az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a bírósági tárgyaláson résztvevő személyekről történő képfelvétel készítésére vonatkozó szabályokat és ezen téves értelmezés alapján jutott el helytelenül arra a következtetésre, hogy felperesekről készített tudósítás megsértette a felperesek személyiségi jogát. A Pp. 134/A. § (3) bekezdés értelmezése körében fontos utalni arra, hogy az elsőfokú ítélet tényállási része helytelenül tartalmazza azt, hogy 2014. február 4-én tartott tárgyalásról készített felvétel került volna nyilvánosságra, ebből fakadóan ezen jogsértést sem lehetett a felperesek terhére elkövetni. Álláspontja szerint, a bírósági eljárásban az állami szerv érdekében eljáró törvényes vagy jogi képviselő, ha megtagadhatja a hozzájárulását a róla történő kép- és hangfelvétellel kapcsolatban, úgy nyilvánvalóan sérülne az állami szervek átlátható és nyilvánosság általi megismerhetőségére vonatkozó követelményeket érvényesítő rendelkezése a Polgári perrendtartásnak, amelyet a jogalkotó a Pp. 134/A. § (3) bekezdés utolsó mondatában egyértelműen és világosan rögzített. Az elsőfokú bíróság értelmezése nemcsak a Pp. szabályait sérti, de az Alkotmánybíróság határozataiban foglalt irányadó jogértelmezést is, továbbá szembe megy a Kúria 1/2015. BKMPJE jogegységi határozatával, mellyel a Kúria korábbi jogegységi határozatát

hatályon kívül helyezte. Ezeknek az együttes értelmezésével az a következtetés vonható le, hogy a közhatalmat gyakorló személyek, jelen esetben a rendőri szervek érdekében, perben, közalkalmazotti jogviszonyban eljáró jogtanácsosok kép- és hangfelvételhez fűződő személyiségi jogai nem korlátozhatatlanok, sőt kötelesek túrni a részvételükkel zajló tárgyalásokról szóló tudósításokban róluk szóló felvételek közzétételét. Nem lehet vitás, hogy a tudósítás tárgyát képező ügy széles érdeklődésre tartott számot, mert a 2006. évi őszi rendőri jogsértések köréhez kapcsolódott. A tudósítás így nem volt öncélú, nem sértette a felperesek emberi mivoltának legbelső lényegét. Megengedhetetlen és jogellenes az az erőszakolt különbségtétel, amelyet az elsőfokú ítélet megjelenít, amely szerint egy nyilvános tárgyaláson való részvétel állami szerv érdekében történő eljáró személy részéről, nem tekinthető állami feladat ellátásának, sem közéleti szereplésnek. Saját gyakorlatára utalva kifejtette, hogy egyéb bírói értelmezés szerint, a rendőri vagy állami szervet képviselő személy a rendőri szervvel szemben államigazgatási jogkörben okozott kár címén indított perben a Pp. 134/A. § (3) bekezdés alapján nem tagadhatja meg a képfelvételhez adott hozzájárulást. Felperesek közalkalmazotti jogviszonyban állnak az általuk képviselt rendőri szervekkel, képviselőjük során ezért nem hivatkozhatnak arra, hogy magánjogi jellegű jogviszonyban állnak a rendőri szervekkel. Az ilyen szervezet érdekében fellépő jogtanácsos tevékenysége nem értelmezhető állami feladat ellátásán kívüli körbe esőnek. Hivatkozott arra is, hogy jelen esetben a rendőri szerv jogi képviselőt a rendőri szerv erőszak-monopóliumának gyakorlása körében okozott kár miatt perben ellátó személy nem tarthat igényt arra, hogy tevékenysége ne legyen a nyilvánosság felé közvetíthető. Amennyiben az állam feladatukon belül járt el az általa képviselt szerv a károkozaskor, úgy nyilvánvalóan állami feladatukot teljesítve vett részt a károsult által indított államigazgatási jogkörben okozott kár címén indított perben, ezért ebből okoszerűen következik az, hogy az ilyen szerv érdekében fellépő személy is állami feladatot ellátó személynek minősül, így nem tagadhatja meg a hozzájárulását a róla történő felvétel készítéséhez. Felhívta az Alaptörvény C) és N) cikkét, az Alaptörvény XXVIII.) cikk (1) bekezdését. Álláspontja szerint, a fenti rendelkezések helyes értelmezése azt jelenti, hogy a nyilvános tárgyaláson költségvetési szerv képviselőt ellátó közpénzből fizetett állami feladatot ellátó személy esetében az átláthatóság csak akkor érvényesül, ha érvényt szerez a bíróság a Pp. 134/A. § (3) bekezdés utolsó mondata korlátozás mentes alkalmazásának.

Megítélése szerint, az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre is, hogy a tudósítás keretében felperesekről történő felvételek készítése, már önmagában indokolná a bíróság által megállapított mértékű sérelemdíj alkalmazhatóságát, mert csupán azt lehetett kétségmentesen megállapítani, hogy a felvételeket I. rendű alperes készítette, illetve a sérelmezett tudósítás II. rendű alperes **F.** oldalán volt látható. Mindezekből nem lehet azonban azt a következtetést levonni, hogy II. rendű alperes **F.** oldalán felperesek arcának kitakarás nélküli megjelenítését tartalmazó felvétel 2014. április 23. óta folyamatosan fenn van, csupán egyetlen tényt lehet megállapítani, hogy 2014. december 10-én volt ott fenn a felperesek által sérelmezett felvétel. Rámutatott, hogy **honlap** nem volt II. rendű alperes honlapja. Felperesek pedig nem bizonyították **az oldalon** I. rendű alperes által, illetve **az oldalon** az általuk sérelmezett felvétel fenn volt. A csatolt bizonyítékok ezt nem támasztják alá. Jogalap hiányában a fentiekben részletesen kifejtettek alapján, értelemszerűen jogsértés nem volt, elégtétel adásának, ehhez kapcsolódó szubjektív alapú szankció sérelemdíj alkalmazásának sem lehet helye. Megítélése szerint, a megállapított objektív és szubjektív szankció alkalmazása az alábbi okokból egyébként sem indokolt. A felvételeken a felperesek megjelenése villanásszerű, mozzanatszerű, teljes körű nyilvánvaló beazonosíthatóságot nem biztosít sem a felvétel, sem pedig a szóban forgó ítélet villanásszerű bemutatása. II. rendű alperes marasztalását érintően utalt arra, hogy a felperesek kereset kiterjesztése a Pp. 121. §-a szerinti követelményeknek megfelelően nem történt meg a **F.** oldal tekintetében, hiszen ebben a körben a

felperesek 2015. február 27-ei beadványának 2. oldala csupán utal arra a tényre, hogy ott is szerepelt a kifogásolt felvétel, azonban ehhez nem kapcsoltak felperesek perrendtartásszerű kereseti kérelmeket sem a jogsértés megállapítása, sem elégtételadás, sem pedig sérelem címén.

A felvétel készítése egyébként sem indokolhatja sem a jogsértés megállapítását, sem pedig jogalap megalapozottságának fennállása esetén az elsőfokú bíróság által megítélt mértékű sérelemdíjat. Nyilvánvaló, hogy a felvétel készítéséhez képest, a felvétel közzététele az a momentum, amely értelmezhető a sérelemdíj megállapíthatósága körében. Ebben a körben rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság által meghatározott mérték eltúlzott, hiszen a nyilvánosság előtt nem szereplő, közismertséggel nem rendelkező felperesekről van szó, olyan felvételen való megjelenésről, amelynek nézettsége nem jelentős, felperesek pedig nem igazolták, hogy rájuk vagy a környezetükre ez negatív hatást gyakorolt. A felperesek mozzanatszerűen látszódnak, így az összes körülményre figyelemmel velük szemben megfogalmazott és nem jogsértő kritikai hangvétellel történő bemutatással együtt sem szenvedhettek olyan mértékű sérelmeket, amely indokolja I. rendű alperes tekintetében a fejenként 350.000 forint, II. rendű alperes tekintetében a fejenként 100.000 forint összegű sérelemdíjat. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdés alapján, a helyes mérlegelés esetén a jogalap megállapítása esetén is csupán jelképes mértékű sérelemdíj lehet megalapozott az igazolt sérelmek hiányában.

I. rendű felperes csatlakozó fellebbezésében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg, alpereseket a sérelemdíj megfizetésére egyetemlegesen kötelezze, és II. rendű alperes sérelemdíj fizetési kötelezettségét 250.000 forintra emelje fel, alpereseket az I. rendű felperes javára 40.000 forint perköltségben marasztalja.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletével alpereseket egyetemlegesen kötelezte a perköltség megfizetésére, ugyanakkor alperesek egyetemleges marasztalását a sérelemdíj megfizetése körében mellőzte, ám ezt nem indokolta, holott a sérelemdíjra a 2013. évi V. törvény 2:52. § (2) bekezdése értelmében a kártérítési felelősség szabályai az irányadóak, ekként a 6:524. § (1) bekezdése alapján, ha többen közösen okoznak kárt, a felelősségük a károsulttal szemben egyetemleges. Alperesek jogellenes magatartása közös, egymással szorosan összefügg, sőt bizonyos körben egymástól elválaszthatatlan volt. Amennyiben I. rendű alperes nem készíti el a kifogásolt felvételeket, II. rendű alperesnek lehetősége sem lett volna azokat közzé tenni.

Elfogadta az elsőfokú ítéletnek azon megállapítását, hogy a felperesi munkát minősítő kifejezések nem voltak becsmérlőek, II. rendű alperes sajátos egyéni stílusához, előadásmódjához tartoznak. A kollegiális udvariasság szabályait nem tartja be, adott esetben az ellenérdekű fél képviselőjét, munkavégzését minősíti, e körben szívesen használ markáns kifejezéseket. Ugyanakkor álláspontja szerint, a marasztalás mértéke elmarad az indokolttól, hiszen a felvételek közzététele önmagában hasonló mértékű jogsértést valósít meg, mint ami az I. rendű alperes esetében megállapítható volt. II. rendű alperes nemcsak közzétette nagy nyilvánosság előtt F. profilján a felvételeket, de a riportban aktívan közre is működött, annak tartalmával tisztában volt. Nyilvánvalóan kifejezett akarata volt, hogy az nyilvánosságra kerüljön. I. rendű felperes 2015. február 27-én előkészítő iratában perköltség iránti igényét előterjesztette, mint saját ügyében eljáró jogtanácsos. Azonban ezen igényéről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett, a mellőzést pedig nem indokolta.

Álláspontja szerint a Pp. 75. § (3) bekezdése és a bírói gyakorlat alapján, a perköltség megilleti, melynek mértékét 40.000 forintban kérte meghatározni. Fellebbezési ellenkérelmében azt adta elő, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen felderítette, majd a megfelelő jogszabályok alkalmazásával okszerű következtetést vont le, az alperesek a hivatkozott jogszabályokat, a jogegységi döntést tévesen értelmezik. Az Alaptörvény olyan rendelkezéseit hívják fel, amelyek a per elbírálása szempontjából nem bírnak jelentőséggel. Alperesek fellebbezésükben lényegében arra hivatkoznak, hogy a felpereseket állami

feladatot ellátó, e feladatkörben eljáró személynek kell tekinteni. Felhívta a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (1) és (2) bekezdését, a 32/2011. (IX.22.) BM rendelet IV. fejezetében foglaltakat, mely meghatározza a rendőrség feladatait. Ez azonban a jogi képviselőt ellátására nem vonatkozik. A rendőrséget, az egyes önálló szerveit jellemzően az adott szervezeti egység vezetői képviselik, aki természetesen ezt a jogosultságát delegálhatja az egyes eljárások tekintetében a rendőrség jogtanácsosára, azonban olyan jogszabályi rendelkezés, amely ezt kötelezővé tenné számára, a rendőrség peres képviselőjének ellátását szabályozó külön jogszabály, nincs hatályban, az általános perképviseleti szabályok az irányadóak. Ezt támasztja alá a bíróságnak az a gyakorlata is, hogy a perköltség címén jogtanácsosi munkadíjra jogosult a felperes, mert a peres képviselőt ellátása nem tartozik a rendőrség állami feladatai közé. Ennek fényében azon alperesi hivatkozás, amely szerint I. rendű felperes közhatalmat gyakorló személy, a peres képviselőt ellátása okán téves. Peres félként ugyanis közhatalmi jogosultsága nincs, a peres eljárás során munkáltatója utasításai alapján kell eljárnia. A per alapjául szolgáló eljárásban maradéktalanul megvalósultak a Pp. 5. § (1) bekezdésében foglalt elvek, a tárgyalás nyilvánossága csorbát nem szenvedett. Alperesek az elsőfokú eljárás során nem sérelmezték, hogy nem a 2014. február 4-én tartott tárgyalásról készült felvétel került volna nyilvánosságra. E körben bizonyítási indítvánnyal nem éltek. Erre ezért a másodfokú eljárás során már nem is hivatkozhatnak.

Tény, hogy II. rendű alperes **F.** profilján a kifogásolt felvétel 2014. december 10-én megtekinthető volt, másodlagos ezért, hogy az esetleg pontosan mikor került fel. Az a tény, hogy a II. rendű alperes **F.** profiljáról a kifogásolt felvétel már a tárgyalást követő délutánra eltűnt, álláspontja szerint a felperesi érvelést támasztja alá, mert a jogszerűen készített és személyiséghez fűződő jogokat nem sértő felvételek eltávolításának nem volt oka. I. rendű felperes előadta, hogy álláspontja szerint alperesek tisztában voltak a felvételek jogsértő voltaival, az eltávolítással az esetleges hátrányos következményeket kívánták elkerülni, enyhíteni. A kifogásolt felvételt I. rendű alperes a **Y.** csatornájáról törölte, a közzétételt azonban a csatolt képernyőmentések alátámasztották. Azoknak hitelességét alperesek nem cáfolták, bizonyítási indítvánnyal ebben a körben nem éltek. Az egyéb oldalakon való megjelenést a bíróság nem vonta a mérlegelt körülmények közé, az ítélet indokolásában ezek nem szerepelnek, így II. rendű alperes fellebbezési érvelésének nincsen jelentősége. A megítélt sérelemdíjjal összefüggésben hivatkozott arra, hogy az alperesek hivatkozása a negatív következmények hiányára irreleváns, mert ez a sérelemdíj megállapításának nem feltétele. A felperesek által igényelt perköltség sem tekinthető az irányadó bírói gyakorlat szerint eltúlzottnak. A fentiekre tekintettel, a fellebbezési ellenkérelmében azt kérte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel érintett részében hagyja helyben.

II. rendű felperes csatlakozó fellebbezésében azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg, alpereseket a sérelemdíj megfizetésére egyetemlegesen kötelezze, II. rendű alperes vonatkozásában a becsület megsértését állapítsa meg, és sérelemdíj fizetési kötelezettségét 350.000 forintra emelje fel. Amennyiben a Fővárosi Ítéltábla a becsület megsértését nem állapítja meg, azt kérte, hogy a sérelemdíj mértékét a Fővárosi Ítéltábla 250.000 forintra emelje fel. Kifejtette, hogy I. rendű alperes által készített felvételek felhasználása II. rendű alperes aktív közreműködésével történt, alperesek jogellenes magatartása egymással szorosan összefügg, egymástól elválaszthatatlan, ezért alperesek egyetemleges marasztalása nem mellőzhető.

Az „alamuszi” és „elvtelen” kifejezés II. rendű felperes munkáját illeti, személyisége lényegi elemét érinti. Kifejtette, hogy munkája során mindig az elvárható gondosság, udvariasság és türelem jellemzi. II. rendű alperes konkrétumokat nélkülöző indokolatlanul bántó véleménynyilvánítása álláspontja

szerint megalapozza a becsület sérelmét. Érvelése szerint II. rendű alperes marasztalása elmarad az indokolttól, a felvételek közzététele önmagában hasonló mértékű jogsértést valósít meg, mint I. rendű alperes esetében megállapítható, hiszen a riportot közzétette a F. profilján, a riportban aktívan közreműködött, holott a bíróság tiltó végzésével tisztában volt.

Fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, ellenkérelmét I. rendű felperessel azonos érveléssel indokolta. Előadta, hogy képviselőjét jogtanácsos látja el, ezért kérte jogtanácsosi munkadíj megállapítását.

I. és II. rendű alperesek fellebbezése, I. és II. rendű felperesek csatlakozó fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálása szempontjából releváns bizonyítást lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, az irányadó jogszabályok felhívását követően a levont jogi következtetéseivel és annak indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett.

Mivel a sérelmes felvételek készítésére részben 2014. február 4. és 2014. április 3. napján került sor, az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta egyrészt az 1959. évi IV. törvény 80. § (1) és (2) bekezdését, illetve a 2013. évi V. törvény 2:48. § (1) bekezdésének rendelkezéseit, mert a 2013. évi CLXXVII. törvény 8. § (1) bekezdése értelmében a Ptk. személyiségi jog megsértésének szankcióira vonatkozó rendelkezéseit a hatálybalépést követően bekövetkező jogsértésekre kell alkalmazni.

A Ptk. 80. § (1) bekezdés értelmében a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti a más képmásával vagy hangfelvételével kapcsolatos bármiféle visszaélés. A (2) bekezdés szerint képmás vagy hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához - a nyilvános közszereplés kivételével - az érintett személy hozzájárulása szükséges. A 2013. évi V. törvény 2:48. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a képmás vagy hangfelvétel elkészítéséhez és felhasználásához az érintett személy hozzájárulása szükséges. A (2) bekezdés szerint nincs szükség az érintett hozzájárulására a felvétel elkészítéséhez és az elkészített felvétel felhasználásához tömegfelvétel és nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel esetén.

Bár a megfogalmazás között (közszereplés, közéleti szereplés) némi eltérés mutatkozik, a védendő érték azonban azonos, az az ember külső megjelenése és az ezzel összefüggő önrendelkezési jog, amely az emberi méltóság része. A képmás védelméhez fűződő jog változatlanul olyan személyiségi jog, amely a személy számára alanyi jogon biztosítja a védelmet, mely védelmet kifejezett törvényi rendelkezés hiányában egyéb igény, így a közvélemény tájékoztatásának igénye sem írhatja felül (Pfv.IV.22.230/2009/4.). Az embert ugyanis megilleti az a jog, hogy a kívülvilágban, társadalmi viszonyaiban a róla kialakuló képet alapvetően meghatározhassa, ezért a kiindulási pont az, hogy mindenkinek joga van eldönteni, hogy róla felvétel készíthető vagy sem, illetve a készült felvétel milyen nyilvánosság elé kerül. Ezzel szemben a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok miatt a közéleti szereplők, köztük a közhatalmat gyakorlók személyiségvédelme a 7/2014. (III.7.) AB határozatban foglalt szempontok szerint szélesebb körben korlátozható.

A közhatalmat gyakorló személy képmásával kapcsolatos 1/2012. BKMPJE határozat a közhatalom-gyakorlás nyilvánosságának követelménye és az intézkedő rendőrök, bv. örök arcának engedély nélküli nyilvánosságra hozatalával kapcsolatos kérdésben akként foglalt állást, hogy a nyilvános helyen vagy közterületen szolgálati kötelezettséget teljesítő vagy munkát végző személy e tevékenységének ellátása során nem minősül közszereplőnek, ezért a személyt beazonosítható módon, egyediesítetten ábrázoló képmás vagy hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához szükséges a hozzájárulása. A jogegységi határozat kiindulási pontja szerint a

nyilvános helyen vagy közterületen szolgálati kötelezettséget teljesítő vagy munkát végző személy e tevékenysége nem önkéntes, szabad elhatározásából, hanem függelmi viszonyából következik. Másrészt a 2011. évi CXII. törvény 26. § (1) bekezdése szerint a közérdekből nyilvános adatok körébe a rendőr képmása nem vonható, mert egyenruhája, az azon elhelyezett azonosító jelvénye, szolgálati igazolványa igazolja. Az Alkotmánybíróság 28/2014. (IX. 29.) AB határozatában részben a Kúriától ellentétes álláspontra helyezkedett. A határozat indokolása szerint rendőri intézkedésről készült képfelvétel hozzájárulás nélkül is nyilvánosságra hozható, ha a nyilvánosságra hozatal nem öncélú, vagyis az eset körülményei alapján a jelenkor eseményeiről szóló vagy a közhatalom gyakorlása szempontjából közérdeklődésre számot tartó tájékoztatásnak, közügyet érintő képi tudósításnak minősül.

Az Alkotmánybíróság határozata szerint tehát a közhatalmat gyakorló személy tevékenysége és ahhoz kapcsolódóan képmása nem önmagában és nem bármely körülmények között, hanem csak a „közéleti események” (a jelenkor eseményeiről szóló tudósítás teljessége) szempontjából képezi a tájékoztatás részét. Hangsúlyozta azonban, hogy a média-tartalomszolgáltatók tájékoztatása sem lehet mindenre kiterjedő, a közéleti tevékenységek vitathatóságához már nem tartozik hozzá az emberi mivolt legbensőbb lényegét érintő, azt sértő helyzet. Rámutatott azonban arra is, hogy amennyiben a közhatalmat gyakorló személy fellépésére a közéletet befolyásoló események során kerül sor, úgy a képmáshoz való személyiségi jogainak gyakorlása, azok korlátozhatósága az általános, azaz a közéleti eseményeken jelenlévő, magánszemélyek jogvédelmének szabályaihoz képest eltérő megítélés alá eshet.

Ezzel összhangban a Kúria az 1/2015. BKMPJE határozatában rámutatott arra, hogy az 1/2012. BKMPJE számú jogegységi határozat a közszereplő fogalom meghatározására összpontosító indokolása nem vizsgálta a rendőr meghatározott helyzethez között intézkedésének, fellépésének hatását a rendőr képmáshoz fűződő személyiségi jogaira nézve. Amennyiben a közhatalmat gyakorló személy fellépésére a közéletet befolyásoló események során kerül sor, úgy a képmáshoz való személyiségi jogainak gyakorlása, azok korlátozhatósága az általános, azaz közéleti eseményeken pusztán jelenlévő személyek jogvédelmének szabályaihoz képes eltérő megítélés alá esik. Figyelemmel a hatályba lépő új Ptk. rendelkezéseire az 1/2012. BKMPJE jogegységi határozatban foglaltakat nem tartotta fenn, azt hatályon kívül helyezte.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint polgári per nyilvános tárgyalásán a fél, illetve a képviselőt ellátó jogtanácsos nem közszereplő, de tevékenysége nyilvános közéleti tevékenységnek sem tekinthető. I. és II. rendű alperesek álláspontjával ellentétben a polgári perben a rendőrség jogképességgel rendelkező szervezeti egységei a közhatalom gyakorlásával összefüggő szervező, intézkedő tevékenység gyakorlására nem jogosult, a perbeli magatartását, cselekményeit illetően a természetes vagy más jogi személyiséggel rendelkező feleknél sem több sem kevesebb jogosultság, illetve kötelezettség nem illeti meg, ekként közhatalmat gyakorló személynek, közszereplőnek a képviselőt ellátó jogtanácsos sem tekinthető. A polgári per alakulása, közérdeklődésre számot tartó, a jelenkor történéseinek bemutatása szempontjából jelentős eseménynek minősülhet, azonban az erről való tudósítás lehetősége a nyilvános tárgyalásról készített felvétel elkészítésével megvalósult. A felperesek képmásának kifejezett tiltakozást követő megjelenítése nem képviselt olyan mondanivalót, ami az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésében garantált sajtószabadsághoz, a megfelelő tájékoztatáshoz mint ellenőrző, tájékoztató funkció betöltéséhez hozzájárult volna, a képen felpereseknek cselekvősége nincsen, ábrázolásuk pusztán jelzés értékű, a perbeli esetben ezért öncélúnak tekinthető.

Nem értelmezhetőek ezzel ellentétesen a Pp. 134/A. § rendelkezései sem.

A Pp. 2. § (1) bekezdés szerint a bíróságoknak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül való befejezéséhez való jogát érvényesítse. A bíróság kötelessége a felek számára a bíróság előtti egyenlőség biztosítása, mely a jogegyenlőség általános elvéből következik. Az Alkotmánybíróság 53/1992. (X.29.) és 75/1995. (XII.21.) AB határozatában ezt akként értelmezte, hogy a felek közül a pert kezdeményező személy, aki jogát per útján igyekszik érvényesíteni, valamint az alperes, akivel szemben az eljárás megindul, aki a felperes követelésével szemben védekezik, azonos eljárási jogokkal és kötelezettségekkel rendelkezik annak ellenére, hogy a felperesi szerep önként vállalt, míg az alperesé a keresetlevél kézbesítésével ex lege következik be. Az Alaptörvény XXVIII. cikke garantálja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy perben jogait és kötelezettségeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson bírálja el.

Mindezzel összhangban értelmezhető a Pp. 134/A. § (3) bekezdésének rendelkezése, mely szerint az ügyész kivételével a felekről és más perbeli személyekről, ezek képviselőiről, továbbá a tanúról, a szakértőről és a szemletárgy birtokosáról csak kifejezett hozzájárulása esetén készíthető kép- és hangfelvétel. Törvény eltérő rendelkezése hiányában az állami vagy helyi önkormányzati feladatot, valamint jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó e feladatkörében eljáró személyről hozzájárulása nélkül is készíthető kép- és hangfelvétel. A jogszabály rendelkezéseiből kitűnően eltérően értékeli a tárgyalóteremben közfeladatot ellátó, a köz érdekében jelen lévő személyek (bíró, ügyész, jegyzőkönyvvezető, bv. ór) hozzájárulásának lehetőségét. A polgári perben a közhatalmat a bíróság gyakorolja, ezt meghaladóan a közérdek érvényesítése érdekében való fellépésre a Pp. 9. § alapján az ügyész jogosult, a felek, illetve képviselőik eljárási jogaik gyakorlása során nem a közérdek alapján, hanem a képviselt fél érdekei mentén járnak el. A félre, illetve jogi képviselőire a Pp. 134/A. § (3) bekezdés utolsó mondata ezért nem alkalmazható, így az I. és II. rendű felperesről tiltakozásuk ellenére az egyébként nyilvános és közérdeklődésre számot tartó tárgyaláson sem készíthető kép- és hangfelvétel.

Nem vitatott, hogy I. rendű alperes mind a 2014. február 4-én és a 2014. március 3. napján tartott tárgyaláson I. és II. rendű felperes kifejezett tiltakozása, az eljárás rendjét meghatározó eljáró bíró végzésében foglaltak ellenére kép- és hangfelvételt készített, mellyel I. és II. rendű felperes képmáshoz fűződő személyiségi jogát megsértette.

I. és II. rendű alperes fellebbezési érvelésével ellentétben a perben bizonyítást nyert, hogy I. rendű alperes által regisztrált **Y. csatornán webcímen** a felperesek által sérelmezett felvétel elérhető, ezt támasztja alá a keresetlevél mellékletét képező CD melléklet.

A 2001. évi CVIII. törvény (Ektv.) 7. § (1) bekezdés szerint a szolgáltató felel az általa rendelkezésre bocsátott, jogszabályba ütköző tartalmú információért. A (2) bekezdés a közvetítő szolgáltató a más által rendelkezésre bocsátott, a közvetítő szolgáltató által nyújtott információs társadalommal összefüggő szolgáltatással továbbított, tárolt vagy hozzáférhetővé tett információért - a 8-11. §-okban meghatározott feltételek fennállása esetén - nem felel. A (3) bekezdés szerint a közvetítő szolgáltató nem köteles ellenőrizni az általa csak továbbított, tárolt, vagy hozzáférhetővé tett információt, továbbá nem köteles olyan tényeket vagy körülményeket keresni, amelyek jogellenes tevékenység folytatására utalnak. A 10. § a) és b) pontja szerint a 2. § lc) szerinti tárhelyszolgáltató akkor nem felel az igénybe vevő által biztosított információért, ha nincs tudomása az információval kapcsolatos jogellenes magatartásról, vagy arról, hogy az információ bárkinek a jogát sérti, illetve amint a fentiekről tudomást szerez, haladéktalanul intézkedik az információ eltávolításáról, vagy a hozzáférést nem biztosítja. Az Ektv. 2. § lc) pontja

szerint tárhelyszolgáltatás olyan közvetítő szolgáltatás, amely az az igénybe vevő által biztosított információt tárolja.

A 165/2011. (XII. 20.) AB határozat szerint a magáncélú közlések, honlapok, blogok, közösségi portálok nem kezelhetők együtt a tömegek tájékoztatását célzó internetes újságokkal, hírportálokkal. Ugyanakkor a 19/2014. (V.30.) AB határozat szerint a közösségi oldalak között is különbséget kell tenni aszerint, hogy szerkesztett tartalmat hordoznak, vagy nincs szerkesztőjük, ezért nem is lépnek fel a tájékoztatás igényével, céljuk az internetes közösséghez tartozók közti eszmecsere.

I. rendű alperes 5. és 9. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata szerint a kérdéses **y** csatorna regisztrált felhasználója, az internetes oldal működtetője, ezen felületen közzétenni kívánt tartalmakról hozzájárulása alapján szerkesztőség dönt. Mivel a közvetlen tárhelyszolgáltatás lényege abban rejlik, hogy a felhasználók számára az információk feltöltését szerkesztés nélkül biztosítja, korlátozott felelőssége is ebből adódik. I. rendű alperes által üzemeltetett **y** csatorna azonban szerkesztett tartalommal bír, a közzétett tartalomért ezért az Ektv. 7. § (1) bekezdése alapján I. rendű alperes felelőssége fennáll abban az esetben is, amennyiben a per folyamán a tartalmat a csatornáról I. rendű alperes törölte.

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság II. rendű alperes jogsértő magatartását illetően is. I. és II. rendű felperes 5/F/1. sorszámú beadványban a kereset ténybeli alapját kiegészítette, nem csupán az **oldalakat** illetően kifogásolta a közzétett videó tartalmát, hanem sérelmezte, a **weboldalon** közzétetteket is. Az elsőfokú bíróság 2010. december 10. napján tartott tárgyaláson a **ügyszámú** tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint a **G.** keresőből elérve a **F.** oldalon II. rendű alperes neve név alatt bejegyzés látható, melynek végén a **Y.** csatornáról kitakarás nélkül videofelvétel érhető el. A 7. és 8. sorszám alatt előterjesztett beadványában I. és II. rendű felperes keresetének ténybeli alapját részben megváltoztatva II. rendű alperes **F.** profilján közzétett tartalmat sérelmezte, ez azonban a Pp. 121. § (1) bekezdés e) pontja szerint a már előterjesztett kereseti kérelmei körét nem változtatta meg. Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntésével és annak indokaival is.

A Ptk. 76. § szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme, a személyes szabadság jogellenes korlátozása, testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése.

Az emberi méltóság az egyén önbecsülésében testesül meg, amely az egyénnek azt az igényét fejezi ki, hogy a társadalmi kapcsolataiban kialakult érintkezési formákban az annak megfelelő elbánásban részesítsék. Ebből következik, hogy az emberi méltóság megsértése akkor valósul meg, ha a személyt emberi mivoltában megalázzák, méltatlan vagy hátrányos helyzetbe sodorják. Ez kifejezésre juthat szóbeli, vagy írásbeli formában, de bármilyen értékelést hordozó magatartásban is, amennyiben ezen megnyilvánulások kifejezőmódjukban alkalmasak arra, hogy az egyén társadalmi elismertségét hátrányosan befolyásolják. Ekként valóságtartalomtól függetlenül sértheti az emberi méltóságot valamely közlés vagy magatartás a kinyilvánítás módja miatt.

A 36/1994. (VI.24.) AB határozat kimondja, hogy az értékítéletet kifejező véleménynyilvánítás nem szankcionálható, függetlenül attól, hogy az értékes, értéktelen, igaz vagy hamis, érzelmen, vagy észérveken alapul. A PK 12. számú állásfoglalás szerint a vélemény, bírálat, értékelés akkor alapoz meg személyiségi jogi védelmet, ha az indokolatlanul bántó, durván sértő, lealacsonyító, lekicsinylő.

Kétségtelen, hogy az „alamuszi” és az „elvtelen” szavak indokolatlanul bántó, lealacsonyító tartalmat hordoznak. Nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy II. rendű alperes nyilatkozatát a 2006-os eseményeket követően az ezzel kapcsolatos polgári perekkel kapcsolatosan hozta nyilvánosságra, mely a társadalom széles körét érintő, nagy közérdeklődésre számot tartó, aktuális kérdéseket felvető közügynek tekinthető, mellyel összefüggésben a véleménynyilvánítás az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozata indokolása szerint fokozott védelmet élvez, még akkor is, ha az túlzó és felfokozott hangvételben kerül megfogalmazásra.

A fenti indokok alapján az elsőfokú bíróság mind I. rendű, mind II. rendű felperes képmáshoz fűződő jogának sérelmét helytálló döntéssel állapította meg, és ezzel összefüggésben helyesen alkalmazta I. és II. rendű alperesekkel szemben az 1959. évi IV. törvény 84. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjában, továbbá a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjában foglalt jogkövetkezményeket, az I. és II. rendű felperes becsületének sérelmére vonatkozó keresetet is helytálló ítéleti döntéssel utasította el.

Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróság által meghatározott mértékű, I. és II. rendű alpereseket terhelő sérelemdíj összegével is, annak leszállítására, avagy felemelésére az I. és II. rendű felperesek csatlakozó fellebbezése, illetve I. és II. rendű alperesek fellebbezése kellő okot nem szolgáltatott.

A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerint, akit személyhez fűződő jogában sértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A (3) bekezdés szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatására – tekintettel egy összegben határozza meg.

A sérelemdíj megállapításának egyetlen feltétele a személyiségi jog sérelme (jogellenesség). A (2) bekezdés szerint a fizetésre kötelezés további feltételei megegyeznek a kártérítési felelősség szabályaival, így a felelős személy meghatározására, a kimentés módjaira vonatkozó rendelkezéssel. A Fővárosi Ítélet tábla 1/2013. (VI.17.) határozatával elfogadott Polgár Kollégiumi vélemény 7. pontja szerint a sérelemdíjjal szembeni követelmény, hogy az alanyi jog védelmet nyerjen, egyúttal a jogsértőket visszatartsa a sérelmet okozó magatartástól. A sérelemdíj intézménye a személyhez fűződő jogok megsértésének vagyoni elégtétellel való közvetett kompenzációja és egyben magánjogi büntetés. A kompenzációra és elégtételre való törekvés a jogvédelemre szoruló sértettnek, míg a büntetés a jogsértésnek szól (visszatartási cél). A sérelemdíjjal elérni kívánt vagyoni elégtétel tágabb kategória, mint a nem vagyoni kártérítés kompenzációs célja, mert az a sérelmet szenvedett félben a jogsértő magatartás miatt elszenvedett hiányérzeten, veszteségérzésen túl magában foglalja a jogsértés társadalmi elítélését is.

Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének meghatározásakor helyesen értékelte a jogsértés tárgyi súlyát, alperesek felróhatóságának mértékét, a jogsértésnek a sértett környezetre gyakorolt hatását és annak ismétlődő jellegét. Ezen szempontok mentén helyesen tulajdonított annak jelentőséget, hogy I. rendű alperes tekintetében a jogsértés részben a felvétel készítésével, majd azok közzétételével megvalósult. A felróhatóság mértékének meghatározásakor értékelte, hogy ezt I. és II. rendű felperesek kifejezett tiltakozása ellenére, bírói tiltás mellett valószínűsítette meg. II. rendű alperessel szemben ugyanakkor a felperesek keresete a Ptk. 76. § alapján nem volt megalapozott. A sérelemdíj magánjogi szankció jellegét is fegyelembé véve I. rendű alperestől 350.000-

350.000 forint, II. rendű alperestől 100.000-100.000 forint mértékű sérelemdíj szükséges, egyben elégséges az I. és II. rendű felperesek által elszenvedett sérelmek kompenzálására.

I. és II. rendű felperesek a 2014. szeptember 5. napján előterjesztett keresetlevélben I. és II. rendű alperesek egyetemleges kötelezését kérték felperesek részére személyenként 700.000 forint sérelemdíj és ennek a videofelvétel **Y.**-ra történő feltöltésétől számított késedelmi kamatai megfizetésére. A 9. sorszámú jegyzőkönyvből kitűnően felperesek a keresetükben I. és II. rendű alperesek marasztalását immáron akként indítványozták, hogy alperesektől összesen 700.000 forint megfizetését kérték, amely I. és II. rendű alperes között egyenlő arányban oszlik meg, azaz felperesek mind I., mind II. rendű alperest személyenként 350.000-350.000 forint megfizetésére kérték kötelezni. Ezen nyilatkozatukat az elsőfokú bíróság helyesen értelmezve I. és II. rendű alperest az egyetemlegesség mellőzésével a Ptk. 6:524. § (3) bekezdése alapján egymás közt egyenlő arányban marasztalta.

Alaptalan I. rendű felperes csatlakozó fellebbezési érvelése az elsőfokú perköltséget illetően is. I. rendű felperes az elsőfokú eljárás során személyesen járt el, 7. sorszámú beadványában I. rendű felperes azonban saját ügyében eljáró jogtanácsosként perköltség iránti igényt támasztott.

A Pp. 75. § (3) bekezdése alapján, ha a fél meghatalmazottja nem ügyvéd, vagy ha a fél személyesen járt el, a meghatalmazott, illetőleg a fél részére munkadíj nem állapítható meg, de igényt tarthat az útiköltség, valamint a bíróság előtt való megjelenéssel szükségképpen felmerült keresetkiesés megtérítésére. Amennyiben az ügyvéd saját ügyében személyesen jár el, akkor részére munkadíj nem állapítható meg, de igényt tarthat a keresetkiesése megtérítésére (Kúria PK 152. számú állásfoglalása). I. rendű felperes a rendőrség hivatásos állományú tagjaként, illetve közalkalmazottként látja el jogtanácsosi feladatait, saját ügyében a peres képviselő ellátásával összefüggésben ezért keresetkiesésre alappal nem hivatkozhat. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az ítéletében az I. és II. rendű felperesek perköltségét kizárólag az általuk 9/F/1. sorszám alatt igazoltan felmerült 905 forintban és 545 forintban határozta meg.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben és indokainál fogva is helytálló döntését a Pp. 253. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Miután a másodfokú eljárás során fellebbezését és csatlakozó fellebbezését érintően valamennyi fél pervesztes volt, a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján továbbá a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 15. § (1) és (3) bekezdése alapján I. és II. rendű felperesek személyenként 24.000 forint, míg I. és II. rendű alperesek személyenként 48.000 forint le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére kötelesek külön felhívásra az állam javára.

II. rendű felperes képviselőtét a másodfokú eljárás során a Pp. 67. § (1) bekezdés i) pontja és a jogtanácsosi tevékenységről szóló 1983. évi 3. tvr. alapján jogtanácsos látta el. Eszerint a jogtanácsos a szervezet dolgozójának képviselőtét is elláthatja azokban a munkaviszonnyal összefüggő ügyekben, amelyekben a szervezet és a dolgozó között nincs érdekellentét, és a képviselő ellátásához a szervezet vezetője előzetesen hozzájárult. A jogtanácsos ilyen esetben a képviselt személy meghatalmazása alapján jár el. II. rendű felperes a **ügyszám** Pp. ügyszám alatt 2015. június 3. napján kelt és az iratokhoz 6/F/1. sorszám alatt csatolt feljegyzéssel a **B.** előzetes hozzájárulását kellően igazolta. Bár II. rendű felperesi képviselő által iratokhoz csatolt meghatalmazás szintén 2015. június 3. napján kelt, további peradat hiányában az azonos napon kelt hozzájáruló nyilatkozat „előzetessége” alappal kétségbe nem vonható.

Mivel a másodfokú eljárás során valamennyi fél pervesztes volt, a perköltségről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján akként rendelkezett, hogy azt a peres felek maguk viselik.

Budapest, 2015. december 1.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghegy dr. Szabó Zsuzsanna s.k. . Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
Utasi Ferencné írnok